

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. L.**, bytem T. 143, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015, č. j. KUJI 231/2015, sp. zn. OOSČ 1185/2014 OOSC/377/JN,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru ostatních správních činností, vydané dne 5. 1. 2015, č. j. KUJI 231/2015, sp. zn. OOSČ 1185/2014 OOSC/377/JN (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Třebíč, odboru správních činností (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 14. 8. 2014, č. j. OSČ-Př-259/2014-10/do, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

II. Obsah žaloby

Žalobce podává předmětnou žalobu, neboť správní orgán prvního stupně nenařídil ve věci ústní jednání. Žalobce uvádí, že v podání odporu požádal zástupce žalobce o doručování písemností na elektronickou adresu ..., avšak správní orgán na tuto adresu

písemnosti nevypravoval, a to především předvolání k ústnímu jednání. Ve spise neexistuje žádný důkaz o tom, že by na elektronickou adresu zástupce žalobce byla nějaká písemnost vypravena. Ve spise je pouze na č. 1. 16 založen výtisk blíže neurčené zprávy, jejímž odesílatelem je „Microsoft Exchange“ a textem je „doručení těmto příjemcům nebo distribučním seznamům je dokončeno, ale cíl neodeslal oznámení o doručení.“ Žalobce namítá, že tato listina ve vztahu k údajnému doručení předvolání nic nedokazuje, neboť z ní není zřejmé, kdy, na jakou adresu a z jaké adresy mělo být údajné předvolání odesláno, dále není zřejmé, zda byl e-mail opatřen elektronickým podpisem úřední osoby nebo elektronickou značkou úřadu a není znám obsah údajného e-mailu.

Dále žalobce uvádí, že v projednávané věci existuje méně přesný a velmi těžko vyvratitelný důkaz svědeckou výpovědí policistů, neboť jedinou možností, jak by se žalobce ve věci přestupku mohl vyvinut, by bylo kladení otázek svědkům za účelem prokázání jejich nevěrohodnosti. Správní orgán se otázkou věrohodnosti svědků nezabýval vůbec. Svědci pouze převyprávěli obsah úředního záznamu. Přitom výpověď svědka pprap. R. Š. působí spíše nevěrohodně, neboť jím tvrzené skutečnosti jsou jen stěží možné. Svědek tvrdí, že jeho kolega zastavoval vozidlo žalobce, přitom on sám stál na druhé straně ulice a bočním okénkem viděl, že pás není natažen přes rameno řidiče. Svědek tedy tvrdí, že z druhé strany ulice, ze které vidí vozidlo z boku spolujezdce, viděl, že řidič neměl přes levé rameno pás. Žalobce je toho názoru, že svědek ze svého pohledu nemohl rozpoznat, zda je či není řidič připoután. Žalobce navrhuje na podporu svého tvrzení provést rekonstrukci.

Dle svědka pprap. Č. pak měl pás viset podél sloupku. Toto zjištění je správné, neboť vozidlo žalobce nemá na sloupku tapetérung, tedy je skutečně viditelný pás ve vzdálenosti několika centimetrů od sloupku, ve svislé poloze, a to i v případě, kdy je tímto řidič připoután. Žalobce má navíc bílé pásy, tedy pás nemohl kontrastovat s bílým svrchním oděvem žalobce. Žalobce navrhuje ohledání vozidla žalobce pro podporu svých tvrzení.

Žalobce dále uvádí, že mu také nebylo doručeno rozhodnutí o přestupku, zmocněnec žalobce podal odvolání do neznámého rozhodnutí pouze na podkladě známého žalobce, který pracuje na Městském úřadu Moravské Budějovice, kterému postoupil správní orgán prvního stupně rozhodnutí k provedení příslušného záznamu do evidenční karty řidiče. Správní orgán postoupil odvolání žalovanému, aniž by žalobce vyzval k odstranění jeho vad spočívajících v absenci odvolacích důvodů. Ve spise tato výzva založena je, avšak zde chybí jakýkoliv přesvědčivý důkaz o tom, že by tato byla žalobce doručována. I kdyby doručena byla, žalobce namítá, že tato výzva nebyla řádná, neboť z ní nebylo seznatelné, jak bude správní orgán prvního stupně postupovat v případě, že výzvě nebude vyhověno. Tato skutečnost představuje zásadní vadu výzvy způsobující její nezávažnost.

Na závěr žalobce dodává, že správní orgán v řízení postupoval obstrukčně, neboť žalobce krátil na svých právech nedoručováním písemností na jeho elektronickou adresu. Přijímání písemností na předmětnou e-mailovou adresu dokládá žalobce v příloze. Napadené rozhodnutí doručil žalovanému do datové schránky.

Z uvedených důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň požaduje náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na obsah spisového materiálu a na tu část odůvodnění rozhodnutí, kde je celý proces doručování podrobně popsán.

Žalovaný dále uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že osoba, která žalobce zastupovala v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, zastupuje účastníky řízení o dopravních přestupcích opakovaně, přičemž využívá procesních taktik, jejichž jediným cílem je v řízení činit obstrukce.

Dle žalovaného je otázkou, zda žádost žalobce o doručování na jím zvolenou adresu splňovala podmínky podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, neboť od samého počátku bylo zřejmé, že požadovaný způsob doručování nejen že nepřispěje k urychlení řízení, ale ve svém důsledku může vést ke zmaření účelu řízení. I přesto se správní orgán prvního stupně pokusil doručovat na sdělenou elektronickou adresu.

K věrohodnosti svědeckých výpovědí poukazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 4 As 19/2007.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se mimo jiné nachází oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Obvodní oddělení Hrotovice, ze dne 31. 5. 2014, úřední záznam Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Obvodní oddělení Hrotovice, ze dne 31. 5. 2014, výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující celkem 11 záznamů o přestupcích z let 2005 – 2013.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 20. 6. 2014 byl žalobci doručen příkaz vydaný správním orgánem prvního stupně dne 18. 6. 2014, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu). Žalobci byla za přestupek uložena sankce dle ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1, § 13 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve formě pokuty ve výši 1.500 Kč.

Správnímu orgánu prvního stupně byla dne 25. 6. 2014 doručena plná moc ze dne 23. 6. 2014 udělená žalobcem P. K., nar. ..., trvale bytem Č. A. 601, P. 6.

Téhož dne zaslal zmocněnec žalobce správnímu orgánu prvního stupně odpor proti příkazu, jenž byl poslán elektronicky z e-mailové adresy ... se zaručeným elektronickým podpisem. V podaném odporu zmocněnec správní orgán prvního stupně požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu ...

Ústní jednání bylo nařízeno na den 11. 8. 2014 v 09:00 hod. Správní orgán prvního stupně nejdříve zaslal předvolání zmocněnci žalobce dne 2. 7. 2014 na e-mailové adresy ... a

... To vyplývá ze správního spisu, v němž je založena zpráva o nedoručení písemnosti, jejíž předmět je „Přeneseno: předvolání L.“ a obsahem zprávy je „Doručení těmto příjemcům nebo distribučním seznamům je dokončeno, ale cíl neodeslal oznámení o doručení: ... ..Předmět: předvolání L.

Předvolání také správní orgán zasílal na adresu trvalého pobytu zmocněnce, na niž se nepodařilo předvolání doručit. Proto bylo zmocněnci doručeno fíkcí dne 14. 7. 2014 na adresu M. 1482/22, P. 1, jež je uvedena v registru obyvatel jako adresa kontaktní. Předvolání bylo též doručeno žalobci osobně dne 4. 7. 2014.

K ústnímu jednání se žalobce, resp. zmocněnec žalobce nedostavil bez řádné omluvy, proto bylo jednáno v jeho nepřítomnosti.

Při jednání byli vyslechnuti svědci pprap. R. Š. a pprap. F. Č. Pprap. Š. k věci vypověděl, že dne 31. 5. 2014 prováděli dohled na BESIP v Jaroměřicích nad Rok. u bývalé Snahy na ulici Nádražní, když v daný čas přijíždělo vozidlo Opel směrem od centra města na obec Popovice. Kolega vozidlo zastavil a pprap. Š. jej zabezpečoval. Při zastavování bočním okýnkem viděl, že pás není natažen přes rameno řidiče. Kolega poté řidiče vyzval k předložení dokladů, svědek vozidlo obešel a kontroloval technický stav. Následně mu bylo kolegou sděleno, že si je řidič vědom, že není připoután, avšak odmítl věc vyřešit blokově. Svědek byl přítomen u sepisování oznámení, kdy se řidič k věci odmítl vyjádřit a oznámení podepsat.

Svědka pprap. Č. uvedl, že vozidlo žalobce zastavoval zastavovacím terčem, kdy bylo zřetelné, že řidič není připoután bezpečnostním pásem. Čelním oknem bylo vidět, že bezpečnostní pás visí na středovém sloupku a není natažen přes rameno řidiče. Řidič uvedl, že potvrzení o tom, že nemusí být připoután, nemá a souhlasil s tím, že nebyl připoután. S vyřešením věci v blokovém řízení však nesouhlasil. Po vyplnění oznámení přestupku tento odmítl podepsat a vyjádřit se.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 8. 2014 bylo rozhodnuto tak, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to pro porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) cit. zák., kterého se dopustil tím, že dne 31. 5. 2014 v 17:08 hod. řídil osobní automobil OPEL Astra, reg. zn. ... a nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem.

Žalobci byla dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1.500 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Dne 14. 8. 2014 bylo vypraveno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na doručovací adresu zmocněnce žalobce M. 1482/11, P. 1, kdy toto bylo doručeno fíkcí dne 29. 8. 2014.

Dne 13. 10. 2014 zaslal zmocněnec žalobce prostřednictvím e-mailové adresy ... odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž uvádí, že se z neoficiálních zdrojů dozvěděl, že mělo být ve věci vydáno rozhodnutí, které mu ale nebylo

doručeno a proto podává z procesní opatrnosti odvolání do neznámého rozhodnutí. Zpráva byla doručena se zaručeným elektronickým podpisem.

Správní orgán prvního stupně opakoval pokus doručení rozhodnutí, neboť mu byl spis žalovaným vrácen s výtkou nesprávného doručení, dle které nebylo možno rozhodnout o předmětném odvolání. Proto se správní orgán prvního stupně dne 31. 10. 2014 pokoušel rozhodnutí doručit na elektronickou adresu ..., kdy se na tuto adresu opět nepodařilo doručit. Obsahem zprávy o nedoručení písemnosti bylo: „Doručení těmto příjemcům nebo distribučním seznamům je dokončeno, ale cíl neodeslal oznámení o doručení: ... Předmět: rozhodnutí L. Poté správní orgán dne 4. 11. 2014 zaslal rozhodnutí na kontaktní adresu zmocněnce, na niž bylo doručeno fikcí dne 18. 11. 2014.

Dne 13. 11. 2014 zaslal správní orgán prvního stupně zmocněnci žalobce na elektronickou adresu ... výzvu k doplnění odvolání. Po nezdařilém pokusu, kdy se správnímu orgánu opět vrátila zpráva „Doručení těmto příjemcům nebo distribučním seznamům je dokončeno, ale cíl neodeslal oznámení o doručení: ... Předmět: usnesení,“ zaslal správní orgán výzvu dne 14. 11. 2014 na kontaktní adresu zmocněnce (M. 1482/11, P.), kdy mu tato byla doručena dne 28. 11. 2014 fikcí.

Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto. Žalovaný přezkoumal dle § 89 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání s právními předpisy, protože odvolatel (žalobce) ve svém odvolání neuvedl žádnou námitku proti napadenému rozhodnutí a nereagoval na výzvu k doplnění odvolání. Žalovaný neshledal důvody ke zrušení či změně napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí bylo žalovaným odesláno dne 5. 1. 2015 do datové schránky zmocněnce žalobce a doručeno bylo fikcí dne 15. 1. 2015.

V. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s., osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

K jednotlivým žalobním námitkám:

1) Správní orgán prvního stupně nenařídil ve věci ústní jednání.

Na základě studia správního spisu má soud za prokázané, že ve věci přestupku žalobce bylo ústní jednání nařízeno na den 11. 8. 2014 v 09:00 hod. Zmocněnci žalobce oznámení

o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání doručováno na elektronické adresy ..., ..., kontaktní adresu M. 1482/11, P. a adresu trvalého pobytu Č. A. 601/23, P. Správní orgán též doručoval předvolání samotnému žalobci. Za datum doručení je považován den 14. 7. 2014, kdy tak bylo učiněno fikcí na kontaktní adresu zmocněnce, neboť na jím požadovanou elektronickou adresu ... se správnímu orgánu doručit nepodařilo. K podmínkám doručování viz bod 2.

2) Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo doručováno na žalobcem zvolenou elektronickou adresu.

Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že zmocněnec žalobce požádal v průběhu správního řízení o doručování na e-mailovou adresu ... Dále ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně po marných pokusech o doručování na adresu ... doručoval na kontaktní adresu zmocněnce.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Z jazykového a systematického výkladu citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že sdělí-li účastník řízení správnímu orgánu adresu pro doručování (tzv. doručovací adresu), pak je správní orgán povinen doručovat písemnosti na tuto adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu účastníka řízení. Relevantní komentářová literatura k tomuto institutu uvádí, že požadavek účastníka řízení, aby mu doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, je podáním ve smyslu § 37 správního řádu a musí tedy splňovat náležitosti podání a musí být učiněn tam stanoveným způsobem (odst. 4). Adresou pro doručování může být v případě fyzické osoby např. její faktický pobyt, tedy místo, kde skutečně žije, nebo jiná adresa (Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon, 2006, s. 165) (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011 - 44, dostupný na www.nssoud.cz).

Zákon tedy v daném případě nejenže umožňuje doručování zásilek na adresu sdělenou účastníkem řízení, ale v ust. § 20 odst. 1 správního řádu tuto adresu uvádí jako první v pořadí. Pokud je tedy účastníkem řízení správnímu orgánu sdělena adresa pro doručování, a dojde

ke splnění ostatních zákonem stanovených podmínek, je dle názoru soudu povinností správního orgánu doručovat písemnosti primárně na tuto adresu.

Jak vyplývá ze správního spisu, v podaném odporu ze dne 23. 6. 2014 zmocněnec správní orgán prvního stupně požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu ... Správní orgán prvního stupně tomuto požadavku dostal a na tuto adresu doručoval při doručování všech písemností. Na požadovanou adresu bylo doručováno oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání, rozhodnutí prvostupňového orgánu a výzva k doplnění odvolání.

Krajský soud nemá pochyb o tom, že jsou správní orgány oprávněny neakceptovat požadavek účastníka řízení ohledně doručování na jím sdělenou elektronickou adresu, jsou-li pro to dány důležité důvody, zejména pak ukáže-li se, že takový postup nemůže přispět k efektivitě správního řízení. To platí tím spíše, je-li zjevné, že účastník požaduje doručovat na elektronickou adresu nikoliv proto, aby bylo řízení urychleno, ale naopak, aby prodlužoval dobu vedení správního řízení. Tyto závěry ostatně vyplývají i z judikatury Nejvyššího správního, přičemž soud poukazuje na rozsudek ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 - 37 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž bylo konstatováno, že pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci.

Bližší je k tomuto uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 - 39 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž se podává, že pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení žádné jiné důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal). Není tak však oprávněn učinit bez dalšího (...). V souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu) je správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů. Pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 - 36).

Lze tedy konstatovat, že aby bylo možné ve správním řízení upustit od doručování na elektronickou adresu pro doručování sdělenou účastníkem řízení, je nezbytné splnění dvou základních podmínek. Správní orgán musí předně disponovat dostatečnými poznatky, na jejichž základě bude možné učinit si závěr, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení, případně že tomuto postupu brání jiné závažné důvody.

Současně pak musí správní orgán o neakceptování elektronické doručovací adresy účastníka odpovídajícím způsobem vyrozumět.

Pokud se týče první shora uvedené podmínky, má krajský soud za to, že aby mohl správní orgán usoudit, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení (kupříkladu proto, že adresát neposkytuje náležitou součinnost a přijetí zprávy nepotvrzuje či se zpráva správnímu orgánu vrací jako nedoručitelná), bude zásadně nezbytné učinit v rámci řízení alespoň jeden pokus o doručení na sdělenou adresu. Je-li takový pokus marný, není pak již správní orgán zpravidla povinen na tuto adresu dále doručovat, a to zejména za situace, kdy i další okolnosti nasvědčují tomu, že požadavek doručovat na elektronickou adresu je ryze účelový ve snaze řízení prodlužovat, či jej zatížit procesními vadami. Obdobný závěr lze ostatně vyčíst i z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 60/2015 - 39, podle něhož ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 30).

V daném případě se správní orgán prvního stupně pokusil na adresu ... doručovat již ode dne 23. 6. 2014, kdy mu elektronická adresa byla sdělena ve zmocněncem podaném odporu. Oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání na požadovanou e-mailovou adresu zmocněnce zaslal dne 2. 6. 2014, poté dne 31. 10. 2014 takto zasílal rozhodnutí, stejně bylo postupováno dne 20. 11. 2014, kdy byla zmocněnci žalobce zasílána výzva k doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Poté, co se takto správnímu orgánu prvního stupně nepodařilo doručit, přistoupil k variantě doručování na kontaktní adresu zmocněnce, jenž si zjistil výpisem z registru obyvatel fyzických osob (viz správní spis).

Ohledně druhé výše uvedené podmínky platí, že pokud se správní orgán rozhodne nedoručovat na žalobcem, popř. zmocněncem zvolenou adresu, je správní orgán povinen jej o této skutečnosti informovat. V posuzovaném případě však byla splněna první podmínka, dle které se správní orgán alespoň o doručování na zvolenou elektronickou adresu pokusil, tudíž správní orgán prvního stupně žalobce, popř. zmocněnce žalobce, o skutečnosti, že již dále bude písemnosti zasílat na jinou adresu, informovat nemusel.

Požadavku řádného doručování správní orgán prvního stupně svým postupem dostál a soud ohledně doručování všech písemností zasílaných zmocněnci žalobce v rámci správního řízení neshledal pochybení.

Soud se tedy neztotožnil s žalobcem, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mu nebylo zákonným způsobem doručeno, a to proto, že doručování na doručovací adresu tento správní orgán respektoval a na doručovací adresu se pokusil doručit. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že uvedený průběh řízení je výsledkem procesní strategie zmocněnce žalobce, jejímž cílem je protahování a ztěžování průběhu řízení. Pokud si zmocněnec zvolí pro doručování e-mailovou adresu s diakritikou, jež není běžně užívána a správní orgány pro její řádné užití musí mít zřízenou speciální spisovou službu, která dokáže takovou adresu rozšifrovat, nemůže zmocněnec očekávat, že taková kontaktní adresa dospěje k urychlení řízení.

Na závěr soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 - 27, dle něhož pokud si osoba, která opakovaně vystupuje ve správních i soudních řízeních jako obecný zmocněnec, zvolí v centrální evidenci obyvatelstva adresu pro doručování, nemůže následně namítat neúčinnost doručení na tuto adresu. Správní orgán prvního stupně po marných pokusech doručovat na elektronickou adresu vždy přistoupil k této variantě a doručoval na zmocněncem uvedenou adresu v registru obyvatel.

3) Správní orgány se nezabývaly věrohodností svědeckých výpovědí.

Žalobce dále namítal nevěrohodnost zasahujících policistů, jejich věrohodnost nehodnotil a nepokládal žádné doplňující dotazy.

Soud před vlastním hodnocením dané věci předesílá, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází naopak ze zásady, že některý důkazní prostředek má a priori vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Jistě tedy nelze bez dalšího vycházet z toho, že výpověď policisty má větší význam než výpověď jiného svědka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47).

V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 - 114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008 - 42 a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114).

V obecné rovině se svědectví policisty vykonávajícího dohled nad provozem na pozemních komunikacích přikládá vysoká míra věrohodnosti. Z objasněného průběhu dopravní kontroly nelze dovozovat, že šlo o průběh nestandardní, jdoucí nad rámec okolností, za nichž byl žalobce zastaven, a který by mohl ukazovat na zaujatost policistů vůči žalobci.

K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114: „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“ Správní orgány se přiklonily k verzi, kterou vypověděli zasahující policisté, a to, že žalobce vozidlo řídil bez použití bezpečnostních pásů, neboť výpovědi policistů k okolnostem spáchaného přestupku se v zásadních věcech nerozcházejí a byly podpořeny o podklady zpracované policisty. Policisté výpovědi podávali jako osoby úřední bez jakéhokoli vztahu k žalobci. Žádné další důkazy zde správní orgány k dispozici neměly.

Správní orgány považovaly výpovědi policistů za dostačující a řádně osvětlující skutkový stav. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2011, č. j. 9 As 42/2011 - 79, dle něhož: „Na úvod Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 34 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jehož aplikovatelnost na řízení o přestupcích plyne z odkazu na obecné předpisy ve správním řízení, obsaženého v § 51 zákona o přestupcích, hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Hodnocením důkazů se přitom rozumí myšlenková činnost, kdy je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, zákonnosti a též pravdivosti, případně věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich důležitosti rozhodující orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. Při hodnocení důkazů po stránce zákonnosti zkoumá, zda důkazy byly opatřeny a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti pak mj. předpokládá posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí rozhodující orgán vyhodnotit věrohodnost této výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, dále k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování svědka při výslechu (jeho přesvědčivost, jistota či plynulost výpovědi) a rovněž poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů, tj. do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, případně zda se vzájemně doplňují. Celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

V posuzovaném případě je Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) toho názoru, že rozhodnutí žalovaného shora uvedeným požadavkům bezesbytku dostalo. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, a náležitě odůvodnil, proč uvěřil svědeckým výpovědím policistů L. Š. a J. T., a proč naopak neuvěřil svědecké výpovědi L. S., manželky stěžovatele. Stěžovatel v průběhu předchozího správního řízení svědectví obou policistů zpochybňoval poukazem na rozpory v jejich výpovědích, které se týkaly především vzdálenosti, v jaké jelo policejní vozidlo za později kontrolovaným vozidlem Suzuki, a dále přesné polohy zastavení policejního vozidla ve vztahu ke kontrolovanému vozidlu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že souhlasí se závěry žalovaného i krajského soudu, že tvrzení svědků o vzdálenosti či poloze zastavení vozidel představují toliko odhad uvedených veličin, a tedy se nemusejí zcela přesně shodovat. To však samo o sobě neznámá, že by tato skutečnost byla důvodem ke zpochybnění pravdivosti a objektivnosti takto podaných svědeckých výpovědí. V předmětné věci je důležité, že z výpovědí obou svědků na základě odhadnutých vzdáleností jednoznačně vyplývá, že policejní hlídka se po celou dobu pohybovala v bezprostřední vzdálenosti za vozidlem Suzuki tak, aby toto vozidlo měla neustále na dohled a aby v případě, že by toto vozidlo zastavilo, mohla rovněž bezprostředně zastavit. Oba svědci taktéž shodně uvedli, že s policejním vozidlem následně zastavili tak, aby viděli na levou stranu vozidla a na to, kdo z něj vystupuje. Policisté se přitom bez jakýchkoli pochybností shodli na tom, že jejich vozidlo u kontrolovaného vozidla Suzuki zastavilo bezprostředně, bez déletrvající prodlevy, že policisté měli na toto vozidlo (jeho levou stranu) dostatečný výhled a následně z něj viděli vystoupit pouze stěžovatele. Oba přitom vyloučili, že by stěžovatel vystupoval z jiného místa než z místa řidiče a že by z vozidla mohla bez povšimnutí policistů vystoupit jiná osoba. Při následné silniční kontrole policisté jinou osobu neviděli ani uvnitř vozidla Suzuki. Bylo tedy prokázáno, že v době jízdy se ve vozidle Suzuki nenacházela jiná osoba kromě stěžovatele, tj. že řidičem vozidla nemohl být nikdo jiný než právě stěžovatel. K věrohodnosti výpovědí obou vyslechnutých policistů pak Nejvyšší správní soud dodává, že se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že na svědky L. Š. a J. T. je nutno nahlížet jako na nezávislé, kteří neměli žádný vztah ke stěžovateli ani k projednávané věci. Policisté uvedeného dne prováděli běžnou silniční kontrolu a na rozdíl od stěžovatele neměli na věci a na jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svou služební povinnost.“

Soud považuje odůvodnění, proč oznámení přestupku a výpovědi zasahujících policistů správním orgánem postačovaly ke zjištění skutkového stavu, ze strany správního orgánu prvního stupně jako dostatečné. V rámci odůvodnění se správní orgán musí vypořádat jak s provedeným dokazováním, tak i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení. Z tohoto důvodu musí být odůvodnění v maximální možné míře vyčerpávající, přesvědčivé a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí. K této vadě rozhodnutí jak správní orgán rozhodující o opravném prostředku, tak i soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 14/2007 - 81, č. 212/2008 Sb. NSS).

Z výše uvedeného považuje soud za dostatečné odůvodnění, proč se správní orgány přiklonily k verzi předestřené policisty.

Výpovědi policistů jsou v zásadě bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by policisté žalobce stíhali. Policisté žalobce neznali a při zastavování vozidla ani přesně nevěděli, kdo konkrétně je řidičem. Nebyla také zjištěna ani nepřiměřená míra horlivosti ze strany policistů. Žalobce nebyl podroben žádné šikanózní prohlídce a také jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté.

Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činil v žalobě. Pokud žalobce nesouhlasil s výpověďmi policistů, kteří ve věci vypovídali jako svědci, měl možnost je konfrontovat při ústním jednání a pokládat jim doplňující dotazy. Na základě výše uvedeného má soud skutkový stav za dostatečně prokázaný, tudíž žalobcem navrhované provedení důkazů, kterými jsou rekonstrukce a ohledání vozidla, je v této fázi nadbytečné.

4) Výzva k doplnění odvolání nebyla řádná.

Dále žalobce namítá, že správní spis absentuje jakýkoliv přesvědčivý důkaz o tom, že by výzva k doplnění byla zmocněnci žalobce doručována na jeho elektronickou adresu a i kdyby správní orgán prvního stupně výzvu doručil, pak by dle jeho názoru nebyla řádná, neboť z ní není seznatelné, jak by správní orgán postupoval v případě, že výzvě nebude vyhověno.

K doručování výzvy k doplnění odvolání soud poukazuje na svůj názor v bodě 2 a doplňuje, že výzva byla zmocněnci žalobce zasíláno nejdříve na elektronickou adresu ... dne 13. 11. 2014, kdy se tento pokus nezdařil (potvrzení o nemožnosti doručení založeno ve správním spise), správní orgán přistoupil dne 14. 11. 2014 k doručování na kontaktní adresu zmocněnce M. 1482/11, P., kdy tato byla doručena dne 28. 11. 2014.

Pokud se jedná o námitku, dle které měl správní orgán žalobce upozornit na možnosti nedoplnění předmětné výzvy, tuto povinnost zákon správním orgánům neukládá. Nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán pouze povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53. Jiné povinnosti v tomto případě správním orgánům uloženy nejsou.

Soud pro doplnění konstatuje, že pokud účastník řízení podá blanketní odvolání, jež není i po obdržení výzvy k doplnění odvolání doplněno, odvolací orgán (žalovaný)

přezkoumá soulad prvostupňové rozhodnutí a jemu předcházející řízení s právními předpisy v celém rozsahu.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. září 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková